

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καθ' αὐτὴν φωτιζόμενη

Περιεχόμενα

Κεφάλαιον τὸ πρῶτον.	1
Κεφάλαιον τὸ δεύτερον	2
Κεφαλαῖον τὸ τέταρτον	4
Κεφάλαιον τὸ πέμπτον	6
I	6
II	6
Κεφάλαιον τὸ ἕκτον	7
I	7
II	8
III	8
Κεφάλαιον τὸ ἑβδομον	9
I	9
II	9
III	10

Κεφάλαιον τὸ πρῶτον.

Ἡ Ἑλλάς ἐστι ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ἡ Ἰταλία ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν. ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. καὶ ἡ Ἰσπανία ἐστίν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. καὶ ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλλάς εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ἡ Αἴγυπτος ἐν τῇ Εὐρώπῃ οὐκ ἔστιν, ἡ Αἴγυπτος ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἐστίν. ἡ Γαλλία οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἡ Γαλλία ἐστίν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ἡ δὲ Συρία οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ. καὶ ἡ Ἀραβία ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐστίν. ἡ Συρία καὶ ἡ Ἀραβία ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσὶν. ἡ δὲ Γερμανία οὐκ ἔστιν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν. καὶ ἡ Βρετανία ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν. ἡ Γερμανία καὶ ἡ Βρετανία εἰσὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἄρα ἡ Γαλλία ἐν τῇ Εὐρώπῃ; ἡ Γαλλία ἐστίν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἄρα ἡ Ἀντιόχεια ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐστίν; ἡ Ἀντιόχεια ἐν τῇ Γαλλίᾳ οὐκ ἔστιν. ποῦ ἐστίν ἡ Ἀντιόχεια; ἡ Ἀντιόχεια ἐστίν ἐν τῇ Συρίᾳ. ποῦ ἐστὶ ἡ Συρία; ἡ δὲ Συρία ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐστίν. ποῦ εἰσὶν ἡ Γαλλία τε καὶ ἡ Γερμανία; καὶ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσὶν. Ἄρα ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐστίν; ὁ Νεῖλος ἐν τῇ Εὐρώπῃ

οὐκ ἔστιν. ποῦ ὁ Νεῖλος ἐστίν; ὁ Νεῖλος ἐστίν ἐν τῇ Ἀφρικῇ. ὁ δὲ Ῥῆνος ποῦ ἐστίν; ὁ Ῥῆνος ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐστίν. ποταμός ὁ Νεῖλος ἐστίν. καὶ ὁ Ῥῆνος ποταμός ἐστίν. καὶ ὁ Νεῖλος καὶ ὁ Ῥῆνος εἰσὶν ποταμοί. καὶ ὁ Ἰστρος ποταμός ἐστίν. ὁ μὲν Ῥῆνος καὶ ὁ Ἰστρος εἰσὶ ποταμοί ἐν τῇ Γερμανίᾳ, ὁ δὲ Θύμβρις ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. ἀλλὰ ὁ Ὀρόντης ἐστὶ ποταμός ἐν τῇ Συρίᾳ. ἡ Σικελία ἐστὶ νῆσος. καὶ ἡ Κρήτη ἐστὶ νῆσος. καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Σικελία εἰσὶ νῆσοι. νῆσός ἐστιν ἡ Βρεττανία. ἡ δὲ Ἰταλία νῆσος οὐκ ἔστιν. ἡ μὲν Σικελία νῆσος μεγάλη ἐστίν, ἡ δὲ Δῆλος ἐστὶ νῆσος μικρά. ἡ δὲ Βρεττανία οὐ νῆσος μικρά, ἀλλὰ νῆσος μεγάλη ἐστίν. ἡ Σικελία καὶ ἡ Κρήτη οὐ νῆσοι μικραί, ἀλλὰ νῆσοι μεγάλαι εἰσίν. ἡ Σπάρτη πόλις ἐστίν. ἡ Σπάρτη ἐστίν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἡ Σπάρτη ἐστὶ πόλις Ἑλληνική. καὶ αἱ Ἀθῆναι πόλις ἐστίν Ἑλληνική. καὶ ἡ Σπάρτη καὶ αἱ Ἀθῆναι πόλεις Ἑλληνικαί εἰσιν. ἡ δὲ Ῥώμη ἐστὶ πόλις ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. ἡ δὲ Ἀντιόχεια πόλις ἐν τῇ Συρίᾳ ἐστίν. Ἡ Ἀντιόχεια, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Ῥώμη εἰσὶ πόλεις μεγάλαι. ποῦ ἐστίν αἱ Ἀθῆναι; αἱ Ἀθῆναι ἐστίν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ποῦ ἡ Ῥώμη ἐστίν; ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐστίν ἡ Ῥώμη. πόλις Ῥωμαϊκή ἐστίν ἡ Ῥώμη. ποῦ ἐστίν ἡ Κωνσταντινούπολις; ἡ Κωνσταντινούπολις ἐστίν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἄρα ἡ Κωνσταντινούπολις πόλις Ἑλληνική ἢ Ῥωμαϊκή; ἐστὶ πόλις καὶ Ἑλληνική καὶ Ῥωμαϊκή. Ῥαβέννα οὐκ ἔστι πόλις Ἑλληνική, ἀλλὰ πόλις Ῥωμαϊκή. ἡ Ῥώμη καὶ ἡ Ῥαβέννα πόλεις Ῥωμαϊκαί εἰσιν. πόλεις δὲ Ἑλληνικαί εἰσιν αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Σπάρτη. ἡ δὲ Σικελία οὐκ ἐστίν νῆσος Ἑλληνική, ἀλλὰ νῆσος Ῥωμαϊκή. ἡ δὲ Κρήτη, ἡ Ῥόδος, ἡ Νάξος, ἡ Σάμος, ἡ Χίος, ἡ Λέσβος, ἡ Λήμνος, καὶ ἡ Εὐβοία εἰσὶ νῆσοι Ἑλληνικαί. ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλαὶ νῆσοι εἰσιν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι εἰσὶ πολλαὶ πόλεις. ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἐν τῇ Γερμανίᾳ πολλοὶ εἰσὶ ποταμοί. ἄρα πολλοὶ ποταμοὶ καὶ πολλαὶ πόλεις ἐν τῇ Ἀραβίᾳ; ἐν τῇ Ἀραβίᾳ οὐ πολλοί, ἀλλ' ὀλίγοι ποταμοὶ εἰσὶ καὶ ὀλίγαι πόλεις. ἄρα μὴ ἡ Κρήτη πόλις ἐστίν; οὐχί, ἡ Κρήτη πόλις οὐκ ἔστιν. τί ἐστίν ἡ Κρήτη; ἡ Κρήτη νῆσος ἐστίν. ἄρα μὴ ἡ Σπάρτη νῆσός ἐστιν; οὐ νῆσός ἐστιν ἡ Σπάρτη. τί ἡ Σπάρτη ἐστίν; ἀλλὰ πόλις ἐστίν ἡ Σπάρτη. ὁ δὲ Ὀρόντης, τί ἐστίν; ὁ Ὀρόντης ἐστὶ ποταμός μέγας. ἄρα μὴ τὸ πέλαγος τὸ Ἀτλαντικὸν μικρόν ἐστιν; οὐ μικρόν ἐστιν, ἀλλὰ μέγα ἐστὶ τὸ πέλαγος. ποῦ ἐστὶ ἡ ἀρχὴ ἡ Ῥωμαϊκή; ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ ἐστὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἢ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀφρικῇ. ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Συρία καὶ ἡ Αἴγυπτος ἐπαρχίαι Ῥωμαϊκαί εἰσιν. ἡ δὲ Γερμανία οὐκ ἔστι ἐπαρχία Ῥωμαϊκή. ἡ Γερμανία ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ Ῥωμαϊκῇ οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Βρεττανία εἰσὶν ἐπαρχίαι Ῥωμαϊκαί. ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἀρχῇ πολλαὶ εἰσιν ἐπαρχίαι. μεγάλη ἐστίν ἡ ἀρχὴ ἡ Ῥωμαϊκή!

αἱ λέξεις καὶ οἱ ἀριθμοὶ εἰς καὶ δύο ἀριθμοὶ εἰσιν. καὶ τρεῖς ἀριθμός ἐστιν. εἷς, δύο, τρεῖς ἀριθμοὶ Ἑλληνικοὶ εἰσιν. εἷς καὶ δύο εἰσὶ μικροὶ ἀριθμοί. χίλια μέγας ἀριθμός ἐστίν. τὸ Α καὶ τὸ Β γράμματά ἐστιν. καὶ τὸ Γ γράμμα ἐστίν. τὰ Α, Β, Γ ἐστὶ τρία γράμματα. τὸ Α ἐστὶ τὸ γράμμα τὸ πρῶτον, τὸ Β τὸ δεύτερον γράμμα, τὸ Γ τὸ τρίτον τὸ γράμμα. τὸ Γ γράμμα Ἑλληνικόν ἐστίν. τὸ C ἐστὶ γράμμα Ῥωμαϊκόν. τὸ C καὶ D γράμματα Ῥωμαϊκά ἐστίν. τὸ Γ καὶ Δ ἐστὶ γράμματα Ἑλληνικά. τὸ ποταμός καὶ τὸ πόλις λέξεις Ἑλληνικαί εἰσιν. τὸ ποῦ καὶ λέξις Ἑλληνική ἐστίν. τρία γράμματά ἐστίν ἐν τῇ λέξει τὸ ποῦ. ἐν τῇ λέξει τὸ ποταμός ἐπτά γράμματα καὶ τρεῖς συλλαβαί εἰσιν. ἡ πρώτη ἡ συλλαβὴ πο-, ἡ δεύτερα -τα-, ἡ τρίτη --μος. ἐν τῇ λέξει τὸ οὐκ εἰσὶ τρία γράμματα καὶ μία συλλαβή. τί ἐστὶ τρεῖς; τρεῖς ἀριθμός Ἑλληνικός ἐστίν. Γ τί ἐστίν; Γ γράμμα Ἑλληνικόν ἐστίν. ἄρα μὴ C γράμμα Ἑλληνικόν ἐστίν; οὐ γράμμα Ἑλληνικόν, ἀλλὰ γράμμα Ῥωμαϊκόν ἐστὶ C. ἄρα B τὸ γράμμα τὸ πρῶτον; B οὐ τὸ πρῶτον γράμμα, ἀλλὰ δεύτερόν ἐστιν. τί ἐστὶ τό οὐ; τὸ οὐ ἐστὶ λέξις Ἑλληνική. τὰ οὐ, ἀλλὰ, μέγας, ἀριθμός, λέξεις Ἑλληνικαί εἰσιν. καὶ τὸ λέξις ἐστὶ λέξις Ἑλληνική!

Κεφάλαιον τὸ δεύτερον

ὁ Γρηγόριος ἀνὴρ Ἑλληνικός ἐστιν. ἡ Εὐγενία γυνὴ Ἑλληνική ἐστιν. ὁ Ἀλέξιος παῖς Ἑλληνικός ἐστιν. καὶ ὁ Δημήτριος παῖς Ἑλληνικός ἐστιν. ἡ δὲ Εἰρήνη ἐστὶ κορὴ Ἑλληνική. καὶ ἡ Σοφία ἐστὶ κορὴ Ἑλληνική. ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Δημήτριος οὐκ ἄνδρες, ἀλλὰ παῖδες εἰσιν. ἄνδρες εἰσι Γρηγόριος καὶ Σωσίας καὶ Τροχίλος. γυναῖκες εἰσιν Εὐγενία καὶ Σύρα καὶ Κίλισσα. ἄρα ἡ Σοφία γυνή; οὐκ ἔστιν γυνή, ἀλλὰ κορὴ ἡ Σοφία. Γρηγόριος, Εὐγενία, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία, Σωσίας, Τροχίλος, Κίλισσα, ἐστὶ οἰκίᾳ Ἑλληνική. ὁ μὲν Γρηγόριος πατὴρ ἐστιν. ἡ δὲ Εὐγενία μήτηρ ἐστίν. πατὴρ Ἀλεξίου καὶ Δημητρίου ἐστὶν ὁ Γρηγόριος. ὁ Γρηγόριος καὶ πατὴρ ἐστὶν τῆς Σοφίας καὶ τῆς Εἰρήνης. μήτηρ Ἀλεξίου καὶ Δημητρίου, Σοφίας καὶ Εἰρήνης ἐστὶν ἡ Εὐγενία. ὁ δὲ Ἀλέξιος υἱὸς ἐστὶ Γρηγορίου. καὶ υἱὸς Εὐγενίας ἐστὶ ὁ Ἀλέξιος. καὶ ὁ Δημήτριος ἐστὶ υἱὸς τοῦ Γρηγορίου καὶ τῆς Εὐγενίας. τίς ἐστὶν Ἀλέξιος; ὁ Ἀλέξιος ἐστὶ παῖς Ἑλληνικός. τίς ἐστὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεξίου; Γρηγόριος ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστίν. τίς μήτηρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστίν; ἡ μήτηρ τοῦ Ἀλεξίου ἐστὶν Εὐγενία. τίς Εἰρήνη ἐστίν; κορὴ Ἑλληνική ἐστὶν ἡ Εἰρήνη. τίς ἐστὶν ἡ μήτηρ τῆς Εἰρήνης; ἡ Εὐγενία μήτηρ τῆς Εἰρήνης ἐστὶν. καὶ ὁ Γρηγόριος πατὴρ τῆς Εἰρήνης ἐστίν. ἡ Εἰρήνη ἐστὶ θυγάτηρ τοῦ Γρηγορίου καὶ τῆς Εὐγενίας. τίνες εἰσιν οἱ υἱοὶ τοῦ Γρηγορίου; οἱ υἱοὶ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶν Ἀλέξιος καὶ Δημήτριος. τίνες εἰσιν αἱ θυγάτερες τῆς Εὐγενίας; αἱ θυγάτερες τῆς Εὐγενίας εἰσὶν Εἰρήνη καὶ Σοφία. Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία εἰσὶ τέσσαρα παιδιά. παιδιά ἐστὶ υἱοὶ καὶ θυγάτερες, ἢ παῖδες καὶ κοραῖ. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶ τέσσαρα παιδιά, δύο υἱοὶ καὶ δύο θυγάτερες. ἄρα Σωσίας υἱὸς τοῦ Γρηγορίου; ὁ Σωσίας οὐκ ἔστιν υἱὸς τοῦ Γρηγορίου, ἀλλὰ δούλος τοῦ Γρηγορίου ἐστίν. ὁ Γρηγόριος δεσπότης τοῦ Σωσίου ἐστίν. ὁ Γρηγόριος ἐστὶ δεσπότης τῶν δούλων. ὁ δὲ Σωσίας καὶ ὁ Τροχίλος εἰσὶ δούλοι δύο. ὁ δὲ Γρηγόριος πατὴρ παιδίων τε καὶ δεσπότης δούλων. ἄρα Κίλισσα θυγάτηρ τῆς Εὐγενίας; ἡ Κίλισσα οὐκ ἔστιν θυγάτηρ τῆς Εὐγενίας, ἀλλὰ δούλη τῆς Εὐγενίας ἐστίν. ἡ δὲ Εὐγενία ἐστὶ δέσποινα τῆς δούλης, τῆς Κίλισσης. καὶ ἡ Σύρα ἐστὶν δούλη. καὶ ἡ Σύρα καὶ ἡ Κίλισσά εἰσι δύο δούλαι. ἡ δὲ Εὐγενία δέσποινα ἐστὶ τῶν δούλων. τίνος δούλός ἐστὶ Τροχίλος; τοῦ Γρηγορίου δούλός ἐστιν Τροχίλος. τίνος δούλός ἐστὶ Σωσίας; καὶ ὁ Σωσίας ἐστὶ δούλος τοῦ Γρηγορίου. τίνος δούλη ἐστὶ Σύρα; ἡ Σύρα ἐστὶ δούλη τῆς Εὐγενίας. καὶ τίνος δούλη ἐστὶ Κίλισσα; τῆς Εὐγενίας ἐστὶ Κίλισσα ἡ δούλη. πόσα παιδιά ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Εὐγενίας καὶ τοῦ Γρηγορίου ἐστὶ τέσσαρα παιδιά. πόσοι υἱοὶ καὶ πόσαι θυγάτερες; δύο υἱοὶ καὶ δύο θυγάτερές εἰσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ. πόσοι δούλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰσιν; ἑκατόν; οὐχ ἑκατόν, ἀλλὰ πεντήκοντα. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶ πολλοὶ δούλοι, ὀλίγα παιδιά. ὁ δὲ Γρηγόριος ἐστὶ κύριος πολλῶν δούλων. τὸ δύο καὶ τὸ τρεῖς, καὶ τὸ τέσσαρα, εἰσιν ἀριθμοί. καὶ τὸ ἑκατόν καὶ τὸ πενήκοντα εἰσιν ἀριθμοί. ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων ἐστὶν πενήκοντα. ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν παιδίων ἐστὶ τέσσαρα. ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν δούλων μέγας ἐστίν, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν παιδίων μικρός. μέγας μὲν ἀριθμὸς δούλων, μικρὸς δὲ ἀριθμὸς παιδίων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γρηγορίου ἐστίν. ὁ Γρηγόριος ἐστὶν ἀνὴρ Ἑλληνικός. ὁ δὲ Τροχίλος ἐστὶν ἀνὴρ Ῥωμαϊκός, ἀλλὰ δούλος. ὁ δὲ Σωσίας ἐστὶν ἀνὴρ Συριακός, ἀνὴρ τῆς Συρίας. ὁ Γρηγόριος οἰκεῖ ἐν τῇ Συρίᾳ. ἡ οἰκία τοῦ Γρηγορίου ἐστὶν ἐν τῇ Συρίᾳ, ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. ἡ Ἀντιόχεια ἐστὶν πόλις ἐν τῇ Συρίᾳ. ἄρα μὴ ἡ Εὐγενία Συριακή; οὐ Συριακή, ἀλλὰ Ἑλληνική ἐστὶν. ἄρα μὴ ἡ Κίλισσα Ῥωμαϊκή; οὐ Ῥωμαϊκή, ἀλλὰ Συριακή ἐστὶν ἡ Κίλισσα. καὶ Σύρα ἐστὶ Συριακή. καὶ Κίλισσα καὶ Σύρα εἰσὶ Συριακαί.

τίς ἐστὶν Μάρκος; ὁ Μάρκος ἐστὶν δεσπότης Ῥωμαϊκός. ὁ Μάρκος οἰκεῖ ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ. καὶ ὁ Μάρκος καὶ ὁ Γρηγόριος εἰσι δεσπόται δύο. ὁ δὲ Σωσίας ἐστὶ δούλος τοῦ Γρηγορίου. Μαρ- τίνος δούλός ἐστιν Σωσίας; Γρη· ὁ Σωσίας ἐστὶν δούλος ἐμοῦ. Μαρ· ἄρα ὁ Τροχίλος δούλος σου; Γρη· ναί, καὶ ὁ Τροχίλος ἐστὶν δούλός μου. οἱ δούλοί μου εἰσιν Σωσίας καὶ Τροχίλος καὶ

πολλοί ἄλλοι. Μαρ· ἄρα ἡ Σύρα δούλη σου; Γρη· ναί, ἡ Σύρα δούλη μου ἐστίν, καὶ ἡ Κίλισσά ἐστιν δούλη ἐμοῦ. αἱ δοῦλαι μου εἰσιν Σύρα καὶ Κίλισσα καὶ πολλὰ ἄλλαι. ἡ οἰκία μου ἐστὶ μεγάλη. Μαρ· πόσοι δοῦλοι εἰσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ σου; Γρη· πεντήκοντα δοῦλοι εἰσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Μαρ· τί; Γρη· ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων μου ἐστὶν πεντήκοντα. Μαρ· μόνον πεντήκοντα; ὁ ἀριθμὸς τῶν δούλων σου ἐστὶν μικρὸς. ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἑκατὸν δοῦλοι εἰσιν.

#Κεφάλαιον τὸ τρίτον

ἡ πρώτη σκηνὴ πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Ἀλέξιος, Δημήτριος, Εἰρήνη, Σοφία.

Σοφία ἄδει. ἡ Σοφία χαίρει. Δημήτριος «στ!». ὁ Δημήτριος οὐ χαίρει. ἡ δὲ Σοφία ἔτι ἄδει. ὁ δὲ Δημήτριος «στ!». ὁ Δημήτριος οὐ χαίρει, ἀλλὰ ὀργίζεται. ἡ δὲ Σοφία ἔτι ἄδει. ὁ δὲ Δημήτριος τὴν Σοφίαν παίει. ἡ δὲ Σοφία ἄρτι οὐκ ἄδει, ἀλλὰ δακρύει. ὁ δὲ Δημήτριος γελά, «ἂ ἄ». ὁ μὲν Ἀλέξιος Δημήτριον βλέπει, ὁ δὲ Δημήτριος τὸν Ἀλέξιον οὐ βλέπει. ὁ Ἀλέξιος λέγει «τί; ὁ Δημήτριος κορὴν παίει, καὶ γελά;» ὁ Ἀλέξιος ὀργίζεται, καὶ τὸν Δημήτριον παίει. ὁ δὲ Δημήτριος ἄρτι οὐ γελά, ἀλλὰ δακρύει. ὁ Δημήτριος τὸν Ἀλέξιον παίει. ἡ δὲ Σοφία λέγει «ποῦ ἐστὶ ἡ μήτηρ;» ἡ Σοφία τὴν Εὐγενίαν οὐ βλέπει. ἡ Σοφία καλεῖ τὴν Εὐγενίαν «μῆτερ, μῆ-τερ, ὁ Δημήτριος με παίει.» ἡ μὲν Εὐγενία οὐκ ἔρχεται, ὁ δὲ Γρηγόριος ἔρχεται. ἡ δευτερὰ σκηνὴ Γρηγόριος ἐρωτᾷ «τίς με καλεῖ;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «οὐδεὶς σε καλεῖ, τὴν δὲ μῆτερα καλεῖ ἡ Σοφία.» ὁ δὲ Γρηγόριος ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέξιον «μῆδεν ἤττον, ἐγὼ πάρεμι. διὰ τί ἡ Σοφία δακρύει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ἡ Σοφία δακρύει ὅτι ὁ Δημήτριος αὐτὴν παίει.» ὁ δὲ Γρηγόριος λέγει «τί παῖς κορὴν μικράν παίει; φεῦ φεῦ. διὰ τί ὁ Δημήτριος αὐτὴν παίει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ὅτι ἄδει ἡ Σοφία;» ὁ δὲ Γρηγόριος λέγει «ὦ θύγατέρ μου. ὁ Δημήτριος οὐκ ἔστιν παῖς ἀγαθός, ἀλλὰ πονηρός.» ὁ δὲ Ἀλέξιος λέγει «ἡ Σοφία ἐστὶ κορὴ ἀγαθή.» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «ναί, ὀρθῶς, ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ἡ μήτηρ; διὰ τί οὐκ ἔρχεται;» ὁ πατὴρ τὴν μῆτερα οὐ βλέπει. ὁ δὲ Δημήτριος ἀποκρίνεται «ἡ μήτηρ καθεύδει.» ὁ δὲ Ἀλέξιος λέγει «στ. οὐ σε, ἀλλὰ με ἐρωτᾷ ὁ πατήρ.» ὁ δὲ Γρηγόριος «παῖδες, σιγᾶτε. ποῦ ἡ μήτηρ ἐστίν;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «ἡ μὲν μήτηρ ἐνθάδε οὐκ ἔστιν, ὁ δὲ Δημήτριός ἐστιν.» καλεῖ ὁ Ἀλέξιος τὴν Εὐγενίαν «μῆ-τερ, μῆ-τερ» ἡ δὲ Εὐγενία οὐκ ἀκούει οὐδὲ ἔρχεται. διὰ τί οὐκ ἔρχεται; ὅτι τοῦ Ἀλεξίου οὐκ ἀκούει. διὰ τί οὐκ αὐτοῦ ἀκούει; ὅτι ἡ Εὐγενία καθεύδει. ὁ δὲ Δημήτριος γελά, «ἂ ἄ. οὐδὲ ἡ μήτηρ σοῦ ἀκούει.» ὁ δὲ Γρηγόριος ὀργίζεται. λέγει «σιγᾶ». καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν τύπτει. τύπ τύπ τύπ. ὁ δὲ Δημήτριος ἄρτι δακρύει. ἄρα ἡ Εὐγενία τοῦ Δημητρίου ἀκούει; οὐδὲ αὐτοῦ ἀκούει, οὐδὲ τοῦ Ἀλεξίου, ἀλλὰ ἔτι καθεύδει. ἡ δὲ Εἰρήνη καὶ ἀκούει καὶ ἔρχεται ἡ τρίτη σκηνὴ ὁ Ἀλέξιος λέγει «ἡ μὲν μήτηρ οὐκ ἔρχεται, ἡ δὲ Εἰρήνη ἔρχεται.» ὁ δὲ Γρηγόριος αὐτοῦ οὐκ ἀκούει, ὅτι ὁ Δημήτριος πολὺ δακρύει. ἡ δὲ Εἰρήνη τὸν Ἀλέξιον βλέπει, καὶ αὐτὸν ἐρωτᾷ «διὰ τί ὁ Δημήτριος δακρύει;» ὁ δὲ Ἀλέξιος ἀποκρίνεται «ὁ Δημήτριος δακρύει ὅτι ὁ πατήρ τύπτει αὐτόν.» ἡ δὲ ἐρωτᾷ «ἀλλὰ διὰ τί ὁ πατήρ αὐτὸν τύπτει;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται «τὸν Δημήτριον τύπτει ὅτι παῖς πονηρός ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος κορὴν μικράν παίει.» ἡ δὲ Σοφία λέγει «πάτερ, ἡ Εἰρήνη ἐνθάδε ἐστίν.» ὁ δὲ Γρηγόριος αὐτὴν βλέπει, καὶ λέγει «τί ἐστίν, ὦ θύγατερ;» ἡ δὲ ἀποκρίνεται «ὦ πάτερ, διὰ τί ὁ Δημήτριος δακρύει;» ὁ δὲ «ὅτι υἱὸς πονηρός ἐστίν. παῖς ὅς μικράν κορὴν παίει οὐκ ἔστιν ἀγαθός. ὁ ἀγαθὸς παῖς οὐ παίει κορὴν. ὁ Γρηγόριος ἄλιν αὐτὸν τύπτει· τύπ τύπ τύπ. ὁ δὲ Δημήτριος πολὺ δακρύει. ὁ δὲ Ἀλέξιος χαίρει, ἀλλὰ οὐ γελά. ἡ δὲ Σοφία οὐ χαίρει οὐδὲ γελά. διὰ τί; ὅτι κορὴ ἀγαθὴ ἐστὶν ἡ Σοφία. ἡ δὲ Εἰρήνη δακρύει. διὰ τί καὶ ἡ Εἰρήνη δακρύει; δακρύει ὅτι ὁ πατήρ τὸν υἱὸν τύπτει.

παῖς γελά. κορὴ δακρύει. τίς ἐστὶν ὁ παῖς ὅς γελά; ὁ παῖς ὅς γελά Δημήτριός ἐστιν. τίς ἐστὶν ἡ κορὴ ἣ δακρύει; ἡ κορὴ ἣ δακρύει ἐστὶν Σοφία. ὁ Δημήτριος, ὅς κορὴν παίει, ἐστὶ παῖς πονηρός. ἡ κορὴ, ἣν Δημήτριος παίει, Σοφία ἐστίν. τίνα καλεῖ ἡ Σοφία; τὴν Εὐγενίαν καλεῖ.

ἡ Εὐγενία, ἣν Σοφία καλεῖ, ἐστὶ μήτηρ παιδίων. ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος τὸν Δημήτριον τύπτει. ὁ παῖς, ὃν Γρηγόριος τύπτει, Δημήτριός ἐστιν. τίνα καλεῖ ὁ Ἀλέξιος; καὶ ὁ Ἀλέξιος τὴν Εὐγενίαν καλεῖ. ἡ δὲ Εὐγενία οὐκ ἀκούει. τίνος ἀκούει ἡ Εὐγενία; οὐδένοσ καὶ οὐδέν.

Κεφαλαῖον τὸ τέταρτον

ἡ πρώτη σκηνὴ πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Σωσίας. ὁ Γρηγόριός ἐστιν ἐν τῇ οἰκίᾳ. καὶ ἡ Εὐγενία ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Γρηγόριος λέγει «ἄρα ἐστὶν οἶνος;» ἡ δὲ Εὐγενία λέγει «οἶνος; ἐν τῷ οἰνῶνι ἐστὶν οἶνος. ὁ δὲ Γρηγόριος ἔρχεται εἰς τὸν οἰνῶνα. ἄρα ἐστὶν οἶνος ἐν τῷ οἰνῶνι; ναί, ἔστιν, καὶ πολὺς. ὁ Γρηγόριος βλέπει ἀμφορέας. πολλοὶ ἢ ὀλίγοι ἀμφορῆς εἰσιν; πολλοὶ εἰσιν. ἐν τοῖς ἀμφορεύσιν ἐστὶν οἶνος. πόσοι ἀμφορῆς εἰσιν; ὁ Γρηγόριος ἀριθμεῖ τοὺς ἀμφορέας αὐτοῦ. εἴς, δύο, τρεῖς, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, ἑνδεκα. μόνον ἑνδεκα. ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμφορέων οὐκ ἔστιν δώδεκα, ἀλλὰ ἑνδεκα. ἑνδεκα πάρεσιν, εἴς ἄπεστιν. ποῦ; ὁ Γρηγόριος ὀργίζεται. καὶ καλεῖ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ «Εὐγενία, ἐλθέ!» ἡ δὲ Εὐγενία ἔρχεται εἰς τὸν οἰνῶνα. ὁ δὲ «πόσοι ἀμφορῆς οἶνου εἰσιν;» ἡ δὲ λέγει «ἄρα οὐ δώδεκα;» καὶ ἀριθμεῖ αὐτούς. εἴς, δύο, τρεῖς ... ἑννέα, δέκα, ἑνδεκα. λέγει ἡ Εὐγενία, «κάλει τοὺς δούλους.» ὁ δὲ Γρηγόριος καλεῖ τοὺς δούλους αὐτοῦ «δοῦλοι, ἔλθετε!» ὁ δὲ Σωσίας ἔρχεται, ὁ δὲ Τροχίλος οὐ. νῦν, εἴς τῶν δούλων πάρεστιν, οἱ ἄλλοι ἄπεισιν. ὁ δὲ Γρηγόριος βλέπει τὸν δοῦλον αὐτοῦ, Σωσίαν, τὸν δὲ δοῦλον Τροχίλον οὐ βλέπει. ὁ μὲν Σωσίας πάρεστιν, ὁ δὲ Τροχίλος ἄπεστιν. ὁ Γρηγόριος, ἡ Εὐγενία, καὶ ὁ Σωσίας πάρεσιν. Σως· «ἰδοῦ, ὁ δοῦλός σου ἐνθάδε ἐστίν.» Γρη· «τί; εἴς μόνος δοῦλος πάρεστιν. ποῦ εἰσιν οἱ ἄλλοι; ποῦ ἐστὶν Τροχίλος; κάλει Τροχίλον.» ὁ δὲ Σωσίας καλεῖ Τροχίλον, «Τροχίλε, ἐλθέ». οὐδὲ Τροχίλος ἀκούει τοῦ Σωσίου, οὐδὲ ἔρχεται. ὁ Σωσίας πάλιν καλεῖ αὐτόν, «ἐλθέ, ὦ Τροχίλε». ὁ Τροχίλος ἔρχεται, καὶ νῦν δύο δοῦλοι πάρεσιν. ἡ δευτερά σκηνὴ πρόσωπα· Γρηγόριος, Εὐγενία, Σωσίας, Τροχίλος. Τροχίλος, δς τὸν δεσπότην οὐ βλέπει, ἐρωτᾷ τὸν Σωσίαν, «τί ἐστὶν, ὦ Σωσία;» Σως· «στ! ὁ κύριος πάρεστιν. ἀσπάξου αὐτόν». ὁ δὲ Τροχίλος ὁ δοῦλος ἀσπάζεται τὸν δεσπότην, «χαῖρε, ὦ κύριε». ὁ δὲ κύριος αὐτόν ἀσπάζεται, «χαῖρε καὶ σύ, δοῦλε» Τρο· «τί ἐστὶν, δέσποτα;» Γρη· «στ! σιγᾶ, δοῦλε. σιγᾶ καὶ ἄκουσον». ὁ μὲν δοῦλος σιγᾶ. ὁ δὲ δεσπότης λέγει, «ἐν τῷ οἰνῶνι μού εἰσιν μόνον ἑνδεκα ἀμφορῆς οἴνου. ποῦ ἐστὶν ὁ ἄλλος;» ὁ μὲν δοῦλος σιγᾶ, οὐδὲ ἀποκρίνεται. ἡ δὲ Εὐγενία λέγει, «ἀποκρίνου, Τροχίλε! ὁ κύριος ἐρωτᾷ σε.» ὁ Τροχίλος ἀποκρίνεται, «ὁ οἶνός σου οὐκ ἐνθάδε ἐστὶν. οὐκ οἶδα ἐγώ. ἐρώτα Σοσίαν!» ὁ μὲν Γρηγόριος νῦν τὸν Σωσίαν ἐρωτᾷ, «ποῦ ἐστὶν ὁ οἶνός μου, Σωσία;» ὁ δὲ Σωσίας οὐδὲν ἀποκρίνεται. ὁ δὲ Γρηγόριος πάλιν ἐρωτᾷ αὐτόν, «ἀποκρίνου, δοῦλε, ποῦ ἐστὶν ὁ ἄλλος ἀμφορεύς;» ὁ μὲν Σωσίας οὐ λέγει, ὁ δὲ Τροχίλος κατηγορεῖ τοῦ Σωσίου, «ὁ ἀμφορεύς σου ἐν τῷ σακκῷ αὐτοῦ ἐστὶν.» ἡ δὲ Εὐγενία λέγει, «ἄκουσον, Σωσία, ὁ Τροχίλος κατηγορεῖ σου.» ὁ δὲ Σωσίας· «τί, τίνος κατηγορεῖ ὁ Τροχίλος; ἐμοῦ;» Γρηγόριος δὲ λέγει, «σιγᾶ, Τροχίλε. ὁ δοῦλος δς δούλου ἄλλου κατηγορεῖ, οὐκ ἐστὶν δοῦλος ἀγαθός, ἀλλὰ πονηρός». σιγᾶ οὖν ὁ Τροχίλος. οὐ κατηγορεῖ τοῦ Σωσίου ὁ Γρηγόριος, ἀλλὰ ἐρωτᾷ αὐτόν, «ἄρα ὁ ἀμφορεύς μου ἐν τῷ σακκῷ σου;» Σως· «οὐδαμῶς, κύριε. ὁ ἀμφορεύς σου οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σακκῷ μου.» Γρη· «ποῦ ἐστὶν ὁ σακκός σου;» Σως· «ἰδοῦ, ὁ σακκός μου πάρεστιν.» Γρη· «θές τὸν σακκὸν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἄνοιξον αὐτόν.» ὁ οὖν Σωσίας τίθησι τὸν σακκὸν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ αὐτόν ἀνοίγει. νῦν δὲ ὁ σακκός ἐστὶν ἐπὶ τῆς τραπέζας. ἄρα ἀμφορεύς ἔνεστιν ἐν τῷ σακκῷ; οὐχί. οὐκ ἐστὶν ἀμφορεύς τοῦ οἴνου ἐν τῷ σακκῷ αὐτοῦ. ὁ δεσπότης ὁ Γρηγόριος ὁρᾷ οὐδένα ἀμφορέα ἐν τῷ σακκῷ. ὁ σακκὸς τοῦ Σωσίου ἐστὶν κενός. ὁ οὖν Γρηγόριος λέγει τῇ Εὐγενίᾳ, «ἰδοῦ, ὁ Σωσίας ἐστὶν δοῦλος ἀγαθός. τὸν ἀμφορέα μου οὐκ ἔχει. σοὶ δὲ εὐχαριστῶ,

Σωσία, τὸν σακκὸν λάβε καὶ ἀποχώρει.» ὁ οὖν Σωσίας λαμβάνει τὸν σακκὸν καὶ ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ οἴνου. ὁ δὲ Τροχίλος ἔτι πάρεστιν. ἄρα ὁ Τροχίλος τὸν οἶνον ἔχει; ἡ τρίτη σκηνή

ὁ Γρηγόριος νῦν ἐρωτᾷ τὸν Τροχίλον, λέγων «ποῦ ἐστὶ ὁ ἀμφορεύς μου, ὦ Τροχίλε;» ὁ δὲ Τροχίλος ἀποκρίνεται, λέγων «οὐκ οἶδα. οὐκ ἔστιν ἐν τῷ σακκῷ ἐμοῦ.» ὁ οὖν Γρηγόριος κελεύει αὐτόν, «θές τὸν σακκὸν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἀνοίξον αὐτόν.» ὁ Τροχίλος ἐπὶ τὴν τραπέζαν τίθησι τὸν σακκὸν αὐτοῦ, ἔπειτα ἀνοίγει αὐτόν. ἄρα ἐστὶν ὁ οἶνος ἐν τῷ σακκῷ; οὐδαμῶς. οὐκ ἔστιν οὐδέν. ὁ σακκὸς αὐτοῦ οὐκ ἔστιν πληρὴς, ἀλλὰ κενός. ὁ Τροχίλος λέγει, «ἰδοὺ, τὸν οἶνόν σου οὐκ ἔχω. καὶ ἐγὼ ἀγαθὸς εἰμι δοῦλος,» καὶ ἀποχωρεῖ. νῦν δὲ μόνον πάρεισιν ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Εὐγενία. ὁ μὲν Γρηγόριος ὀργίζεται, ἡ δὲ Εὐγενία οὐ. ὁ δὲ ἐρωτᾷ, «ἀλλὰ δὲ ποῦ ἐστὶν ὁ ἀμφορεύς ὁ ἄλλος. ἐνδέκα πάρεισιν, εἰς ἅπεστιν. ἄρα σὺ οἶδας, ὦ Εὐγενία;» ἡ δὲ Εὐγενία γελᾷ, λεγοῦσα «οὐκ οἶδα ἐγώ.» ἀλλὰ ἐν τῷ σακκῷ αὐτῆς ἐστὶν ἀμφορεύς τοῦ οἴνου, καὶ κενός....

Κεφάλαιον τὸ πέμπτον

I

ὁ Γρηγόριος οἰκεῖ ἐν οἰκίᾳ (ἢ οἴκῳ) μεγάλῃ. ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, καὶ τὰ παιδιά, ἐν τῷ οἴκῳ οἰκοῦσιν. ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Εὐγενία τέσσαρα παιδιά ἔχουσιν· δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας.

καὶ δὲ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πολλοὶ δοῦλοι οἰκοῦσιν. ὁ δὲ Γρηγόριος κύριος αὐτῶν ἐστὶν, οὗτος γὰρ πολλοὺς δούλους ἔχει. καὶ κύρια δουλῶν πολλῶν ἐστὶν ἡ Εὐγενία, τοῦτό ἐστιν αὐτὴ πολλὰς δούλας ἔχει.

σὺν τοῖς παιδίοις οἰκοῦσιν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ. οἱ γονεῖς (πατήρ καὶ μήτηρ) μετὰ παιδίων οἰκοῦσιν ἐν τῷ οἴκῳ. οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες σὺν τῷ Γρηγορίῳ καὶ σὺν τῇ Εὐγενίᾳ οἰκοῦσιν. οὐ μόνον σὺν παιδίοις, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν δούλων οἰκοῦσιν ἡ Εὐγενία τε καὶ ὁ Γρηγόριος. ὁ οἶκος τοῦ Γρηγορίου οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ἄγροις, ἀλλὰ ἐν τῷ ἄστει. ποῦ οἰκεῖ ὁ Γρηγόριος; ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, καὶ ἡ Ἀντιόχεια ἐστὶν πόλις ἡ ἄστυ. καὶ δὴ καὶ ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ πόλει, ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, οἰκεῖ. ὁ οὖν οἶκος οὐκ ἔστιν ἐν κήπῳ, ἢ μεγάλῳ ἢ μικρῷ. κήπος δὲ μικρὸς ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

καλὴ ἐστὶν ἡ Εὐγενία. καλὸς ἐστὶν ὁ Γρηγόριος. καλὰ εἰσιν τὰ παιδιά αὐτῶν· οἱ μὲν υἱοὶ καλοί, αἱ δὲ θυγατέρες καλαί. ἄρα οἱ δοῦλοι καλοί; οἱ μὲν καλοί, οἱ δὲ αἰσχροί. τίς ἐστὶν δοῦλος αἰσχρός; ὁ Σωσίας ἐστὶ αἰσχρός. ὀφθαλμὸν γὰρ κακὸν ἔχει. διὰ τί ὀφθαλμὸν κακὸν καὶ αἰσχροὺν ἔχει ὁ Σωσίας; ὅτι ὁ δεσπότης αἰεὶ τύπτει αὐτόν.

ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Γρηγορίου εἰσὶν δύο θύρα. ἡ μὲν θύρα ἐστὶν μεγάλη, ἡ δὲ θύρα ἄλλη ἐστὶ μικρά. καὶ ὁ οἶκος πολλὰς θυρίδας ἔχει. πολλαὶ θυρίδες ἐν τῷ οἴκῳ εἰσὶν. καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐστὶν αὐλή.

ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶν κήπος μικρὸς. ἄλλοι μὲν οἶκοι περίστυλον ἔχει, ἄλλοι δὲ οὐ. ἄρα περίστυλον ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ; ναί, ἐν τῇ τοῦ Γρηγορίου οἰκίᾳ ἐστὶν περίστυλον, οὐ μέγα, ἀλλὰ καλόν.

καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ ἐστὶ πολλὰ οἰκήματα. ὁ μὲν Ἀλέξιος ἐν οἰκήματι μικρῷ καθεύδει. τί περὶ Δημητρίου; καὶ οὗτος καθεύδει ἐν μικρῷ οἰκήματι. ἡ δὲ Εἰρήνη καὶ ἡ Σοφία ἅμα καθεύδουσιν ἐν οἰκήματι γυναικῶν. ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι, ὡς δοῦλοι, ἐν ἄλλοις οἰκήμασιν καθεύδουσιν, οἱ

ἄνδρες ἐν ἐνὶ οἰκῇματι, τοῦτ' ἐστὶν ὁ ἀνδρῶν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ἐνὶ οἰκῇματι ἄλλω, ὀνόματι ὁ γυναικῶν.

ἡ οὖν Εὐγενία ἐστὶν ἐν αὐλῇ. ἄρα ἐστὶν μόνη; οὐ μόνη ἐστὶν ἡ Εὐγενία. αἱ κόραι σὺν αὐτῇ εἰσιν ἐν τῇ αὐλῇ. ὁ δὲ Γρηγόριος ἄπεστιν. ἡ γυνὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστὶν ἄνευ ἀνδρὸς αὐτῆς. ποῦ ἐστὶν ὁ Γρηγόριος; σήμερον ἔξω Ἀντιοχείας ἐστὶν, ὅτι πρὸς ἄγρους πορεύεται, μετὰ τοῦ Ἀλεξίου καὶ δούλων.

II

ἐν δὲ τούτῳ, ἡ Εὐγενία μετὰ τῶν παιδίων τριῶν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶν. αἱ μὲν κόραι καὶ ἡ μήτηρ λαλοῦσιν, ὁ δὲ παῖς παίζει ἐν τῷ περιστύλῳ. ὁ Δημήτριος ἀπὸ τῆς Εὐγενίας ἀποχωρεῖ.

τέσσαρα πάρεσιν, μία γυνὴ καὶ τρία παιδιά, δύο κόραι καὶ εἷς παῖς. καὶ ἐστὶν σφαῖρα. ὁ δὲ παῖς βάλλει τὴν σφαῖραν πρὸς τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ. αἱ δὲ λαμβάνουσιν τὴν σφαῖραν καὶ βάλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν. ὁ δὲ λάμβανει τὴν σφαῖραν καὶ πάλιν βάλλει.

ἡ Εἰρήνη βάλλει ὑπὲρ τοῦ Δημητρίου τὴν σφαῖραν. ὁ οὖν παῖς ἀπέρχεται καὶ ζητεῖ αὐτήν. νῦν δὲ οὐκ ὁρᾷ αὐτὸν ἡ μήτηρ. οὐδὲ οὗτος ὁ παῖς αὐτὰς ὁρᾷ.

ἰδοῦ, ἀνὴρ ἐστὶν πρὸς τῇ θύρᾳ. ἐκεῖνος οὖν κόπτει. ἡ δὲ Εἰρήνη ἐκείνου ἀκούει καὶ κελεύει τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, τὴν Σωφίαν, λεγοῦσα, «κάλει μήτερα!» ἡ δὲ ἀδελφὴ ἡ Σωφία, καλεῖ τὴν Εὐγενίαν.

ἡ δὲ Εὐγενία κελεύει τὰς θυγατέρας, λεγοῦσα, «καλεῖτε τὸν ἀδελφόν ὑμῶν.» αἱ δὲ καλοῦσιν, λεγοῦσαι, «Δημήτριε, ἔλθε δεῦρο.»

ὁ Δημήτριος ἔρχεται. «τί ἐστὶν, ὦ μήτερ;» ἡ δὲ ἀποκρίνεται, λεγοῦσα, «ἀνὴρ τις πάρεστιν. πρόσελθε μετὰ δούλου καὶ ἐρώτα.

ὁ δὲ Δημήτριος καλεῖ δούλον, Τροχίλον, καὶ ἅμα προσέρχονται πρὸς τὴν θύραν. ὁ μὲν Τροχίλος λαλεῖ, ὁ δὲ Δημήτριος σιγᾷ.

Τρο· τίς εἶ σύ, οὗτος; Αγγ· ἄγγελός τις εἰμι, ἐκ τῶν ἄγων ἔρχομαι. Τρο· ἀλλὰ τίνας τῶν ἄγων ἔρχῃ, ὦ φίλε; Αγγ· δήλως, ἐκ τῶν ἄγων τοῦ Γρηγορίου, τοῦ κυρίου μου. Τρο· οὗτος δὲ εἰς τοὺς ἄγρους αὐτοῦ σήμερον πορεύεται. τί ἐνθάδε ζητεῖς;

Αγγ· τὰ ἀληθῆ λέγεις; εἰς τοὺς ἄγρους πορεύεται ὁ Γρηγόριος; οἴμοι, ματαίως οὖν ἔρχομαι εἰς τὴν πόλιν σήμερον. νῦν δὲ ἀποχωρῶ.

ὁ οὖν δούλος καὶ ὁ παῖς ἐπανερχονται πρὸς τὴν Εὐγενίαν. ἡ δὲ αὐτοὺς ὁρᾷ καὶ ἐρωτᾷ, λεγοῦσα, «τίς ἐστὶν, καὶ τί βούληται;» ὁ δὲ Δημήτριος ἀποκρίνεται λέγων, «οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐστὶ ἄγγελος, καὶ τὸν πατέρα ζητεῖ. ἐκ τῶν ἄγων ἔρχεται, καὶ νῦν πάλιν εἰς τοὺς ἄγρους ἐπανερχεται.»

ἄρα ὁ Γρηγόριος ἐν τοῖς ἄγροις; οὐκ ἐν τοῖς ἄγροις ἀλλὰ ἐν τῇ ὁδῷ. νῦν δὲ εἰς τοὺς ἄγρους πορεύεται. ὁ κύριος σὺν τέσσαρα δούλοις ἀποχωρεῖ τῆς πόλεως, καὶ οὗτοι βαδίζουσιν, ὁ δὲ κύριος ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται.

Κεφάλαιον τὸ ἕκτον

I

ποῦ ἐστὶν ὁ Γρηγόριος; ὁ Γρηγόριός ἐστιν ἐν τῇ ὁδῷ. ἀλλὰ ποῖ ἔρχεται ὁ Γρηγόριος; πρὸς τοὺς ἄγρους αὐτοῦ ἔρχεται. πόθεν δὲ ἔρχεται ὁ Γρηγόριος; ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας.

ἡ πόλις ἡ Ἀντιοχεία ἐστὶ μετὰ τὸν Γρηγόριον. οἱ ἄγροι κεῖται πρὸ αὐτοῦ. οὗτος ὀχεῖται ἀπὸ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς ἄγρους, ἐπὶ ἵππου. νῦν δὲ ἐν τῷ μεσῷ ἐστὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄγων.

οἱ ἄγροι τοῦ Γρηγορίου οὐ πόρρω ἀπὸ τοῦ ἄστεως, ἀλλὰ ἐγγὺς ἐστὶν. ἡ οὖν ὁδός, ἡ πρὸς τοὺς ἄγρους ἄγει, οὐκ ἐστὶν μακρά, ἀλλὰ μικρά. ἡ δὲ ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας πρὸς Σελεύκειαν ἐν Πιερίᾳ μακρά ἐστὶν. τί ἐστὶ Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ; ἔστιν πόλις μικρὰ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης.

οὐχ οὕτως μακρά ἐστὶν ἡ ὁδὸς πρὸς τοὺς ἄγρους τοῦ Γρηγορίου, ὥς ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Σελεύκειαν. ἀλλὰ οὐχ οὕτως μικρά ἐστὶν ἡ πρὸς Ἱεροσόλυμα ὁδὸς ὥς ἡ πρὸς Σελεύκειαν ὁδός.

περὶ πόλιν ἐστὶ τείχη. περὶ δὲ τὴν Ἀντιόχειαν τείχη, τείχη ἀρχαία καὶ τείχη νεά. ἐν δὲ τοῖς τείχεσιν εἰσι πύλαι. πύλαι εἰσὶ ὥσπερ θύραι, ἀλλὰ ἐν τείχεσιν. ἄρα πολλαὶ πύλαι ἐν τοῖς τείχεσιν τῆς Ἀντιοχείας; οὐ πολλαί, ἀλλὰ ὀλίγαι. ἐν δὲ τῷ τείχει περὶ τὴν Ῥώμην, πόσαι πύλαι εἰσὶν; περὶ μὲν τὴν Ῥώμην εἰσὶ δώδεκα πύλαι. περὶ δὲ τὴν Ἀντιόχειαν πέντε.

ὁ Γρηγόριος ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται ἀπὸ τῆς πόλεως πρὸς τοὺς ἄγρους. αὕτη ἡ ὁδὸς οὐ μακρά ἐστὶν.

ὁ Γρηγόριος ἐπὶ ἵππου ἔρχεται, οἱ δὲ δοῦλοι αὐτοῦ βαδίζουσιν. ὁ μὲν Σωσίας πρὸ τοῦ κυρίου βαδίζει, ὁ δὲ Ἡρακλείδης μετὰ τὸν δεσπότην βαδίζει. ἄρα βαδίζει καὶ ὁ Ἀλέξιος; καὶ οὗτος οὐ βαδίζει ἀλλὰ ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται. πάντες ἀποχωροῦσιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἅμα πρὸς τοὺς ἄγρους προσχωροῦσιν.

II

ιδού, ἄνθρωπός τις ἐν τῇ ὁδῷ ἐστὶν. ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄστυ βαίνει. πρῶτος ὁ Γρηγόριος αὐτόν ὀρᾷ, ὅτι ἐπὶ ἵππου καθίζει. ἄρα ἐκεῖνος καθίζει ἐπὶ ἵππου; οὐδαμῶς, ἀλλὰ βαδίζει, ὥσπερ οἱ δοῦλοι.

ἔστηκε οὖν ὁ Γρηγόριος καὶ λέγει τῷ υἱῷ τε καὶ τοῖς δούλοις, «στῆτε, ἄνδρες. τίς ἔρχεται; μένετε.» οἱ οὖν ἄλλοι ἐστᾶσιν, καὶ μένουσιν.

ὁ δὲ ἄλλος ἄνθρωπος, ὃς πρὸς αὐτοὺς βαδίζει, βλέπει τὸν Γρηγόριον μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ λέγει αὐτοῖς, «χαίρετε, φίλοι. ποῖ καὶ πόθεν;»

ὁ δὲ Γρηγόριος ἀποκρίνεται λέγων, «ἐκ Ἀντιοχείας, εἰς τοὺς ἄγρους βαίνομεν. καὶ σύ;»

ὁ δὲ ξένος ἀποκρινόμενος λέγει, «ἐγώ; ἀπὸ Σελεύκίας πρὸς τὴν πόλιν πορεύομαι.»

Γρη· τί ἐστὶν τὸ ὄνομά σοι; Μακ· τὸ ὄνομά μοί ἐστι Μακάριος. καὶ τίνα ἐστὶ τὰ ὀνόματα ὑμῖν. Γρη· ἐγὼ μὲν Γρηγόριος ὀνομάζομαι. τὸ ὄνομα τούτῳ τῷ υἱῷ μού ἐστὶν Ἀλέξιος. καὶ τοῖς ἄλλοις; δοῦλοί εἰσιν, καὶ οὐδενός. Μακ· ὁ θεὸς ὀνόματα δίδωσιν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις, οὐ μόνον πολίταις. Γρη· ὁ Ζεὺς ὀνόματα δίδωσιν πᾶσιν, οὐκ ἐλευθερίαν. ἐγὼ μὲν κύριος αὐτῶν εἰμί, οὐ

σύ. εἰ ἐθέλω αὐτοὺς ὀνομάζειν, ὀνομάζω, εἰ μὴ, οὐ τοῦτο ποιῶ. Μακ· ὥς θέλεις, οὕτως ἔσται. Γρη· ἀλλὰ, τίς εἶ σύ; Μακ· μοναχός εἰμι, δοῦλος τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Γρη· ἄρα οὐκ εἶ εἷς τῶν Χριστιανῶν; Μακ· ναί, δηλονότι. ὁ κύριός μου ἐστὶ Χριστὸς ὁ Ἰησοῦς. Γρη· καλῶς, ἀλλὰ ὁ θεός οὗτος ἐστὶν σοῦ, οὐδὲ ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ τοὺς ἀρχαίους τοὺς θεοὺς τιμῶ. ἔρρωσο. Μακ· ἔρρωσθε καὶ ὑμεῖς.

ὁ μὲν Γρηγόριος οὐ θέλει περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀκούειν, ὁ δὲ Ἀλέξιος θέλει, καὶ πρὸς τὸν μοναχὸν τὸν Μακάριον βλέπει καὶ νομίζει. ὁ δὲ Μακάριος βαδίζει πρὸς τὸ ἄστυ.

III

ἐσπέρας, ὁ Γρηγόριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἰς τὸ χωρίον ἀφικνοῦνται. τὸ χωρίον ἐστὶν οἱ ἄγροι, οὓς ἔχει ὁ Γρηγόριος. οἱ μὲν δοῦλοι μάλα κάμνουσιν ὅτι πᾶσαν τὴν ἡμέραν βαδίζουσιν. ὁ δὲ Ἀλέξιος καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ οὐ κάμνουσιν, ὅτι ἐπὶ ἵπποις ὀχοῦνται. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ ἐστὶν οἰκία μικρά. μόνον δύο οἰκήματα ἔχει αὕτη ἡ οἰκία. ἀνὴρ τις πάρεστιν, ὀνομάτι Ξανθίας. τίς ἐστὶν Ξανθίας; ἀπελεύθερός ἐστιν. τοῦτ' ἐστὶν οὐδὲ πολίτης οὐδὲ δοῦλος, ἀλλὰ δοῦλος ἦν. νῦν δὲ οὐ.

οὗτος ὁ ἀπελεύθερός ἐστι γεωργός. ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Γρηγορίου οἰκεῖ καὶ τὸ χωρίον γεωργεῖ. ὁ γεωργός ἀνθρωπός ἐστιν ὃς γεωργεῖ. καὶ δὴ καὶ τὸ γεωργεῖν ἐστὶν ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς ἄγροις.

ὁ δὲ Ξανθίας δοῦλον ἔχει. τί ἐστὶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Δικαιοπόλις. ὁ Δικαιοπόλις οὐ φιλεῖ ἐργάζεσθαι. διὰ τί οὐ φιλεῖ τὸν πόνον; ὅτι ἐστὶ δοῦλος. ὁ γὰρ δοῦλος ἀνθρωπός ἐστιν ὃς οὐκ ἐλευθερός ἐστιν, ἀλλὰ τῷ κυρίῳ δουλεύει. ὁ οὖν Δικαιοπόλις οὐχ ἑαυτῷ, ἀλλὰ Ξανθίᾳ ἐργάζεται.

νῦν δὲ καιρός ἐστιν καθεύδειν. ὁ γὰρ ἥλιος καταδύνει, καὶ σκότος γίγνεται. οἱ οὖν ἀνθρωποι εἰς τὴν οἰκίαν τὴν μικράν εἰσερχόνται, καὶ καθεύδουσιν.

Κεφάλαιον τὸ ἕβδομον

I

ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ἡ μήτηρ καὶ οἱ παῖδες ἐγείρονται. ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐξερχόνται καὶ εἰς τὴν αὐλὴν εἰσερχόνται. τίνα ἐστὶ τὰ ὀνόματα αὐτοῖς; τὸ ὄνομα τῇ μητρὶ ἐστὶ Εὐγενία. καὶ ταῖς θυγατρᾶσι ἐστὶ τὰ ὀνόματα Σοφία καὶ Εἰρήνη. τὸ ὄνομα τῷ υἱῷ ἐστὶν Δημήτριος. ποῦ ἐστὶν ὁ υἱὸς ὁ ἄλλος; ἐν τοῖς ἀγροῖς μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ. νῦν δὲ ἡ Εὐγενία καθίζει ἐν τῇ αὐλῇ, λεγοῦσα τοῖς παισίν, «δότε μοι ὕδωρ». ὁ μὲν Δημήτριος ἀποτρέχει καὶ ὕδωρ λαμβάνει. ἔπειτα δὲ ἐπανέρχεται καὶ τὸ ὕδωρ δίδωσι τῇ μητρὶ. ἐν ᾧ Δημήτριος ἀποτρέχει, ἡ μήτηρ πάλιν κελεύει, «ᾧ θύγατερ, Σοφία, δός μοι ἄρτον». ἡ δὲ Σοφία ἀπέρχεται καὶ ἄρτον ζητεῖ. τὸν δὲ ἄρτον εὕρισκει, λαμβάνει, καὶ πάλιν πρὸς τὴν μητέρα ἔρχεται. ἔπειτα τὸν ἄρτον δίδωσιν αὐτῇ. τέλος δὲ ἡ μήτηρ ἐρωτᾷ τὴν θυγάτερα τὴν ἐτέραν, λεγοῦσα, «δός μοι ἔλαιον.» αὕτη δὲ ἡ θυγάτηρ ἀποβαίνει. τὸ δὲ ἔλαιον εὐροῦσα, πρὸς τὴν μητέρα προσφέρει, καὶ αὐτῇ δίδωσιν. ἡ δὲ μήτηρ τὸ ὕδωρ, τὸν ἄρτον, τὸ ἔλαιον λαμβάνει. ταῦτα παρασκευάζεται, καὶ σῖτον τοῖς παιδίοις δίδωσιν. ἐκεῖνοι δὲ τὸν σῖτον ἐσθίουσιν. τὸν μὲν ἄρτον μετὰ τοῦ ἐλαίου ἐσθίουσιν, τὸ δὲ ὕδωρ πίνουσιν.

the family sits at a table, more giving and taking. maybe introduce some eggs. maybe a bird steals some bread. Do a little more dialogue.

II

ἡμέρας γενομένης, ὁ πατήρ καὶ ὁ Ἀλέξιος, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτῶν, ἐγείρονται, καὶ σῖτον ἐσθίουσιν. ὁ Ξανθίας τὸν σῖτον τοῖς ἄλλοις δίδωσιν, οἱ δὲ λαμβάνουσιν καὶ ἐσθίουσιν. τί ἐσθίουσιν; ἄρτον, ἔλαιον, ὥσπερ οἱ ἐν τῷ ἄστει, ἀλλὰ καὶ ῥα καὶ μῆλα. οὐ μένουσιν οἱ ἄνδρες ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἄγρους πορεύονται, ὅτι σήμερον ὁ δεσπότης βούλεται γινώσκειν περὶ τοῦ χωρίου. ἄρα καλὸν ἐστίν, ἢ οὐ; πάντες οὖν εἰς τοὺς ἄγρους βαδίζουσιν. οἱ μὲν δοῦλοι οὐ βούλονται πορεύεσθαι, ὁ δὲ δεσπότης κελεύει. καὶ δὴ καὶ οὐ βούλεται ὁ Δικαιοπόλις. τί οὖν; ὁ δὲ Ξανθίας λέγει αὐτῷ, «μὴ ἴσθι ἀργός, ὦ δοῦλε, ἀλλὰ σπεῦδε.» σπεύδει οὖν ὁ δοῦλος. ἐν τοῖς ἄγροις πολλὰ καὶ ἄλλα δένδρα ἐστίν, πολλὰ καὶ ζῶα. τίνα ἐστὶ τὰ ζῶα; οἶον ἵππος, ὄνος, βοῦς, ὄς, καὶ ἄλλα. τίνα ἐστὶ τὰ δένδρα; οἶον συκὴ, μηλέα, ἐλαία. οἱ μὲν δοῦλοι ἐργάζονται ἐν τοῖς ἄγροις πᾶσαν τὴν ἡμέραν, οἱ δὲ ἄλλοι βαδίζοντες τοὺς ἄγρους ὁρῶσιν. πολλὰκίς δὲ ὁ Ξανθίας τῷ δούλῳ ἑαυτοῦ λέγει, «μὴ ἀργὸς ἴσθι». ὁ οὖν Δικαιοπόλις ἀεὶ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτόν, «μὴ ἴσθι χαλεπός, δέσποτα». ἀλλὰ τοῦτο οὐ μεγάλη φωνὴ λέγει, ὥστε ἐκείνον μὴ ἀκούσαι. Γρη· πῶς πράττει τὸ χωρίον; Ξαν· εὖ πράττει τὸ χωρίον. πολὺν σῖτον παρέχει. αἱ μὲν συκαὶ τὰ σῦκα, αἱ δὲ μηλέαι, μῆλα, αἱ δὲ ἐλαίαι, τὰς ἐλαίας. τὰ οὖν ζῶα καλῶς ἔχει. πολλοὶ μὲν ἵπποι εἰσιν, ὀλίγοι δὲ ὄνοι, ἀλλὰ καλοὶ. καὶ δὴ πολλὰς ὄς ἔχεις, καὶ πολλὰς βοῦς. Γρη· ἀργὸς οὖν οὐκ εἶ, ὦ Ξανθία. χάριν σοι ἔχω. εἰ τὸ χωρίον πολὺ δίδωσι, καὶ ἐγὼ δίδωμι πολὺ σοι. Ξαν· σοὶ δὲ εὐχαριστῶ, κύριε μου. ἀλλὰ νῦν πορευόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἡσυχάζωμεν. ὁ γὰρ ἥλιος φλέγει. Γρη· εὖ λέγεις, εἰσερχόμεθα. Γρηγόριος, Ἀλέξιος, Ξανθίας ἐπανέρχονται εἰς τὸν οἶκον. ἐνθάδε ὀλίγον ἐσθίουσιν καὶ ἡσυχάζουσιν. τί δὲ ποιοῦσιν οἱ δοῦλοι; ἔτι ἐν τοῖς ἄγροις ἐργάζονται ἡλίου φλέγοντος.

III

μεσημβρίας ὁ Μακάριος εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται. ὁ ἥλιος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, καὶ φλέγει. ὁ οὖν ἀνὴρ κάμνει. πολλὰς γὰρ ὥρας βαδίζει πρὸς τὸ ἄστυ. ἔθελαι οὖν σῖτον ἔχειν. ποῦ ἐστὶν σῖτος ἐν τῇ πόλει; ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐστὶν σῖτος. ὁ οὖν Μακάριος πρὸς τὴν ἀγορὰν βραδέως βαίνει. οὐ δυνατόν ἐστιν σπεύδειν ὅτι ὁ ἥλιος φλέγει μεσημβρίας. πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι εἰσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ. ἄλλοι μὲν ἀγοράζουσιν, ἄλλοι δὲ πολοῦσιν. ὁ δὲ Μακάριος σῖτον βούλεται. σῖτον ἀγοράζειν βούλεται. πρῶτον μὲν σῖτον ζήτηι. ἐρωτᾷ, «ποῦ ἐστὶν ἄρστος;» ὁ δὲ κάπηλός τις ἀποκρίνεται, «ἐκεῖ.» ἔπειτα βαδίζει πρὸς τὸν ἄρτον καὶ ἐρωτᾷ «πόσου ἀργύριον ἄρτον ἀγοράζειν δύναμαι;» ὁ δὲ ἀποκρίνεται λέγων, «δυοῖν νομίσματων». ὁ οὖν Μακάριος δύο νομίσματα ἐκ τοῦ σάκκου λαμβάνει, καὶ αὐτὰ τῷ καπήλῳ δίδωσιν. ὁ δὲ τὰ νομίσματα λαμβάνειν καὶ τὸν ἄρτον δίδωσιν τῷ Μακαρίῳ. τοῦτ' ἐστὶν τὸ ἀγοράζειν καὶ τὸ πολεῖν. ἀγοράζει γὰρ ὁ Μακάριος τὸν ἄρτον, ὃν ὁ κάπηλος πολεῖ. ἄνθρωπος, ὅς ἀγοράζει, ἀργυρίον δίδωσιν καὶ ὃ τι λαμβάνει. ὃς δὲ ἀργυρίον λαμβάνει καὶ ἄλλο τι δίδωσιν, πωλεῖ. ὁ δὲ Μακάριος τὸν ἄρτον λάβων καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐκβαίνει. δύο ἄλλοι ἄνθρωποι βλέπουσιν πρὸς αὐτόν. ἄρα εἰσιν φίλοι; οὐχί. οὗτοι οἱ ἄνθρωποι οὐκ εἰσιν φίλοι, ἀλλὰ ἐχθροί. μετὰ οὖν τὸν Μακάριον βαδίζουσιν. οὐκ ἐν τῇ ἀγορᾷ, οὐ πάντες ὁρᾶν δύνανται, ἀλλὰ ἐν ὁδῷ ἐστήκασιν. βοῶσιν οὖν, λέγοντες, «στήθι, ὦ μοναχέ.» ὁ δὲ Μακάριος ἐστηκώς τρέπεται. νῦν δὲ ὁ Μακάριος αὐτοὺς ὁρᾷ, οἱ δὲ αὐτὸν ὁρῶσιν. οἱ μὲν γελῶσιν,

ὁ δὲ οὐ γελᾷ. ἔπειτα οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, κακοὶ ὄντες, αὐτὸν τύπτουσιν, καὶ ἄργυριον αὐτοῦ καὶ ἄρτον λαμβάνουσιν.